

[Boligministeren]

400.000 kr. for allerede udført arbejde, indtil skyldspørgsmålet vedrørende brandens opståen var afklaret, dels at anmode kammeradvokaten om at vurdere, hvorvidt der var grundlag for at rejse et civilretligt erstatningsansvar over for den pågældende entreprenør i forbindelse med straffesagen eller ved et selvstændigt privat søgsmål.

Jeg skal ikke her gå i detaljer om dette forhold, men blot nævne, at kammeradvokaten efter en grundig vurdering af sagen konkluderede, at der under en eventuel retssag næppe ville kunne føres et tilstrækkeligt bevis, der kunne føre til idømmelse af et erstatningsansvar mod nogen af de involverede personer, hvorfor kammeradvokaten indstillede, at det økonomiske mellemværende mellem Slots- og Ejendomsstyrelsen og den pågældende entreprenør blev afsluttet ved styrelsens frigivelse af det tidligere tilbageholdte beløb. Dette skete umiddelbart derefter – i december 1993.

Jeg nævnte indledningsvis brandårsagen, således som den fremgår af politiets efterforskning og de tekniske undersøgelser, men jeg går ud fra, at forespørgslen nok så meget drejer sig om den efterfølgende debat, der har været i pressen, dels i juni 1992, dels i december 1993 og ugerne derefter – en debat, der bl.a. har medført en lang række besvarelser af spørgsmål fra Folketingets Boligudvalg og senest har givet anledning til en grundig drøftelse ved et samråd i Boligudvalget den 13. januar 1994.

Den 30. juni 1992 fremsendte min forgænger i embedet, daværende boligminister Svend Erik Hovmand, en redegørelse udarbejdet af Slots- og Ejendomsstyrelsen til Folketingets Boligudvalg.

I redegørelsen gennemgik styrelsen sagsforløbet og redegjorde for forhandlingerne med bygningsmyndigheden omkring byggetilladelsen til Provianthuset, således som styrelsen opfattede sagsforløbet, og redegjorde for brandvæsenets vurdering af branden og brandforløbet som beskrevet i brandvæsenets rapport af 3. april 1992.

Som alle ved, har der ikke været enighed mellem de involverede myndigheder, ligesom der har været rejst tvivl om fortolkningen af bygningsreglementets bestemmelser om brandmure og brandsektionsvægges afslutning mod tag.

Jeg vil gerne i den anledning minde om, at min forgænger i forbindelse med fremsendelsen af den nævnte redegørelse af 30. juni 1992 til Boligudvalget bemærkede to ting:

For det første at den anvendte konstruktion skulle revurderes med henblik på den størst mulige sikkerhed, og såfremt revurderingen førte til behov for ændringer af det gældende bygningsreglement, da at dette ville ske hurtigst muligt.

For det andet at min forgænger havde bedt kammeradvokaten om at gå ind i en vurdering af sagen, herunder om der hos de involverede myndigheder eller enkeltpersoner måtte være begået fejl under sagsbehandlingen, og om der i givet fald var grundlag for at gøre ansvar gældende.

Ministeren lagde vægt på, at nødvendig teknisk og uvildig bistand blev inddraget.

Jeg skal ikke her gå i detaljer med kammeradvokatens meget omfattende og grundige redegørelse, der blev afleveret til Boligministeriet og fremsendt til Folketingets Boligudvalg for et par måneder siden, og som jeg redegjorde for i et samråd i Boligudvalget den 13. januar.

Kammeradvokatens undersøgelser omfatter fire spørgsmål, herunder især spørgsmålet om udførelse af brandsektionsvæggene. De øvrige spørgsmål vedrørte bl.a. friholdelse af brandveje i byggeperioden og oplag af materialer m.v. i bygningen.

Fra kammeradvokatens som nævnt meget omfattende redegørelse vil jeg gerne citere følgende passus fra redegørelsens konklusion:

»Sammenfattende er det således min vurdering, at omfanget af den ved selvantændelse opståede brand i Provianthuset er et udslag af uheldigt samspil af flere faktorer. Tilslutningen af brandsektionsvæggene til trætaget i stedet for til tegltaget har ganske vist efter de brandsagkyndiges opfattelse haft en særdeles uheldig effekt ved den konkrete brand. Såfremt en sådan fremgangsmåde ikke bør tolereres uden efter dispensation fra bygningsmyndighederne, bør dette imidlertid præciseres i bygningsreglementet.

Sagsforløbet mellem Slots- og Ejendomsstyrelsen og Københavns Kommunes Bygge- og Boligdirektorat har været præget af betydelig formløshed. En smidig sagsbehandling i forbindelse med en så stor og vanskelig byggesag